

Descultă pe cărări de dor

Monica Mihaela Gheorghe este o poetă de o rară sensibilitate, care îmbină armonios teme precum iubirea, religia, dragostea pentru părinți, pășind descultă prin nisipul și pietricelele cotidianului într-un stil foarte personal și foarte pur trasând parcă asemeni unui pictor o tușă care ne fură pur și simplu din amplitudinea atitudinilor noastre complexe și nu de puține ori negative, învăluindu-ne în mantia sa de lumină pozitivă, o lumină ce coboară prin canalul ei de comunicare cu universul, scăldându-ne totodată sufletele prea apăsate de un prezent incert și instabil.

Discreția și finețea cu care autoarea utilizează instrumentul minunat al metaforelor și figurilor de stil în poezia sa aduce o notă personală de cromatică a versului, dar mai ales a cuvintelor, aș zice nu tocmai asemenea unui pictor, ci mai ales asemenea unui bijutier care șlefuieste pietrele prețioase pentru a obține adevărate briliante de cea mai bună calitate, ofrande aduse zeului iubirii, Eros.

Pe cărări de dor descultă, descălțată de orice fel de influențe și impunându-și chiar de la începuturile operii sale un stil personal puternic, desigur actualizat în ton cu vremurile, Monica Mihaela Gheorghe își impune punctul de vedere în poezia românească prin stilul său personal și pitoresc al iubirii care își are obârșia în profunzimi greu de atins și de înțeles, profunzimi care îl provoacă pe cititor să mediteze preț de câteva clipe asupra versului și chiar a fiecărui cuvânt în parte. Da, versul nu este ceea ce pare a fi, trebuie lecturat cu grijă deoarece ascunde multe înțelesuri, multe parabole, metafore și figuri de stil ascunse tocmai pentru a-l îndruma pe cititor să simtă trăirile asemenea poetei la momentul compunerii operii sale.

Nu trebuie să mă credeți pe cuvânt, doar citiți toată opera sa compusă acum din cele trei volume și vă veți convinge.

Lectură plăcută!

*Al dumneavoastră poet și prieten,
Cristian Gabriel Vulpoiu*